

ΣΕΒΙΛΛΗ - ΚΑΝΤΙΘ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2023

14.11. Σήμερα αρχίζει η φυγή του Γιώργου από την γκρίζα υγρασία του Νοεμβρίου στην ηλιοφάνεια της Ανδαλουσίας, την οποία χρειάζεται ως το ιδανικό περιβάλλον για τα γενέθλιά του μεθαύριο. Δεν μπορούν όλοι να γεννηθούν τον Αύγουστο. 😊

Ξεκινάμε στις 7.15 π.μ., πολύ αργά για να συναντήσουμε τον πληροφοριοδότη, ο οποίος συνηθίζει να τριγυρνάει στο σπίτι στις 4 ή 5 η ώρα. Για όσους δεν ξέρουν: Οφείλει το παρατσούκλι του στην ευσυνείδητη προθυμία του να μοιραστεί πληροφορίες. Συναντάμε όμως τον μπαμπά Haas και του εμπιστευόμαστε το καθήκον να ενημερώσει τον πληροφοριοδότη ότι πετάμε για την Ισπανία. Μας το υπόσχεται, πράγμα που μας καθησυχάζει.

Ο Σέρβος ταξιτζής μας έχει τεράστια ζυγωματικά και επίπεδο πίσω μέρος του κεφαλιού, καθώς και ένα μάλλον "ανδρικό" στυλ οδήγησης. Παρ' όλα αυτά, φτάνουμε καλά στο αεροδρόμιο, όπου, λόγω έλλειψης πρωινού, μάλλον γκρινιάρικα αρχίζουμε να παραδίδουμε τις βαλίτσες μας, να κολλάμε τα μπαντερόλ και να αντέχουμε τον έλεγχο ασφαλείας. Αλλά όταν βλέπουμε τον ήλιο και τη θάλασσα για πρώτη φορά αυτόν τον Νοέμβριο, είμαστε ξαφνικά ευτυχισμένοι. Καλύτερα να αφήσω τις φωτογραφίες να μιλήσουν μόνες τους.

Ένας συμπαθητικός ταξιτζής μας μεταφέρει στο ιστορικό κέντρο, το Barrio Santa Cruz, όπου κάνουμε check-in στο ξενοδοχείο Murillo και χαιρόμαστε που έχουμε βεράντα με θέα τη Giralda. Στο απέναντι σπίτι, θαυμάζουμε ένα ζευγάρι τεράστια παπούτσια που έχουν τοποθετηθεί μπροστά στο παράθυρο για να αεριστούν, προτιμούμε να μην μάθουμε λεπτομέρειες. Κάποιος τραγουδάει εκκωφαντικά και υποψιάζομαι ότι τραγουδάει λάθος, αλλά επειδή δεν γνωρίζω τα τραγούδια, δεν είμαι απόλυτα σίγουρη. Μετά όμως ακούγεται ένα τραγούδι που ξέρω και τώρα είναι ξεκάθαρο: ο τραγουδιστής ψάχνει τις σωστές νότες και δεν μπορεί να πετύχει ούτε μία! Πάμε μια βόλτα και γελάμε για μια Ισπανίδα ξεναγό που μιλάει "ιταλικά" στους τουρίστες της, π.χ. κάνει το "cinco" "τσίνκο" και είναι ιταλικά.

Το βράδυ, χαιρόμαστε που βλέπουμε ξανά την Cristina μετά από 4 χρόνια. Τη συναντάμε σε ένα μπαρ με θέα τη Giralda, θαυμάσια!

Τα τάπας είναι νόστιμα και η ικανοποίησή μας είναι τεράστια! Στη συνέχεια πηγαίνουμε στο μπαρ Casa Román, απέναντι από το οποίο βρίσκεται το "Hostería de Laurel" (ταβέρνα Laurel), και ο Γιώργος είναι ενθουσιασμένος που υπάρχει εδώ ένα εστιατόριο που φέρει το όνομα του Stan Laurel.

15.11. Νωρίς το απόγευμα, συναντιόμαστε με την Cristina στην τσάι του ξενοδοχείου Palace Alcázar. Η θέα από εκεί είναι εκπληκτική και μένουμε

μέχρι το δείπνο. Παραγγέλνω ένα "manzanilla" και η σερβιτόρα με ρωτάει στα σοβαρά αν εννοώ τσάι από χαμομήλι ή σέρι. Τσάι από χαμομήλι;;; Εγώ;;;

Στο δείπνο στον κήπο του Casa Román, ζητάω ένα τασάκι και μου λένε να πετάξω τα πάντα στο πάτωμα, θα τα σκουπίσουν αργότερα ούτως ή άλλως. Πωπώ, πόσο ανέμελοι είναι αυτοί οι Ισπανοί! Τρώμε διάφορα τάπας, μεταξύ των οποίων και ουρά ταύρου, όπου δεν ξέρουμε αν προτιμάμε τα κόκαλα ή το λίπος. Αλλά η σάλτσα είναι νόστιμη... Επειδή το εστιατόριο κλείνει τα μεσάνυχτα, υιοθετούμε προσωρινά την ελληνική ώρα και γιορτάζουμε τα γενέθλια του Γιώργου ήδη στις 11 το βράδυ με ένα καλό σέρι. Γιορτάζουμε λίγο ακόμα στη βεράντα του δωματίου μας και δεν πέφτουμε για ύπνο πολύ αργά, γιατί αύριο θα φύγουμε για το Κάντιθ!

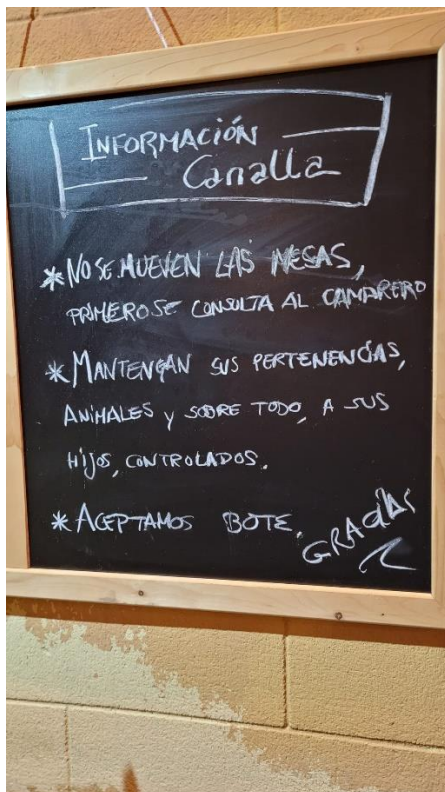
16.11. Παίρνουμε το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητό μας ο και ξεκινάμε. Στην πραγματικότητα θέλαμε να ταξιδέψουμε με τρένο ή λεωφορείο, αλλά είναι γεμάτα από τον Σεπτέμβριο. Μας λένε ότι οι ντόπιοι μπορούν να ταξιδέψουν δωρεάν και έτσι κλείνουν αρκετές θέσεις για να είναι σίγουροι, ώστε να έχουν επιλογή την τελευταία στιγμή. Με αυτόν τον τρόπο, οι τουρίστες δεν παίρνουν εισιτήρια και τα τρένα είναι μισοάδεια. Ένα "έξυπνο" σύστημα!

Όταν φτάνουμε στο Κάντιθ, αφήνουμε το αυτοκίνητο και παίρνουμε ταξί για το διαμέρισμά μας La Terraza del Róculo στο ιστορικό κέντρο El Róculo. Η είσοδος στο διαμέρισμα γίνεται μόνο στις 3 μ.μ., οπότε ζητάμε άσυλο και μια μπύρα στο γειτονικό μπαρ Rincón de los Canallas. Οι ιδιοκτήτες Carmen και Moncho είναι ιδιαίτερα φιλικοί και οι πελάτες είναι λίγο τρελοί. Το τέλειο μπαράκι για μάς!

Όταν φτάνουμε στο διαμέρισμά μας, συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει καθόλου βεράντα, ούτε καν μπαλκόνι, αλλά 2 παράθυρα με θέα έναν τοίχο σπιτιού. Είμαστε απογοητευμένοι και γκρινιάρηδες μέχρι που βρίσκω ένα μικρό μπολ με κλειδιά. Αρχίζουμε να ψάχνουμε και βρίσκουμε δύο πόρτες δύο ορόφους πιο πάνω που οδηγούν στη βεράντα που ανήκει στο διαμέρισμα. Υπάρχουν ένα τραπέζι, 2 καναπέδες και μια ομπρέλα, τα οποία θα χρησιμοποιήσουμε αρκετά τις επόμενες μέρες.

Πηγαίνουμε σε ένα σούπερ μάρκετ για να εφοδιαστούμε για το πρωινό και γνωρίζουμε για πρώτη φορά τη ζεστασιά των κατοίκων του Κάντιθ, γνωστών ως Gaditanos. Ο πωλητής ζαμπόν στο σούπερ μάρκετ μας εξηγεί τα πάντα και μας λέει να μην βάλουμε το jamón ibérico, το queso curado και το chorizo στο ψυγείο, καθώς αυτό θα ήταν βλαβερό για τη γεύση τους. Με αποκαλεί "chiquilla" (κοπελίτσα), κάτι που βρίσκω πολύ γλυκό.

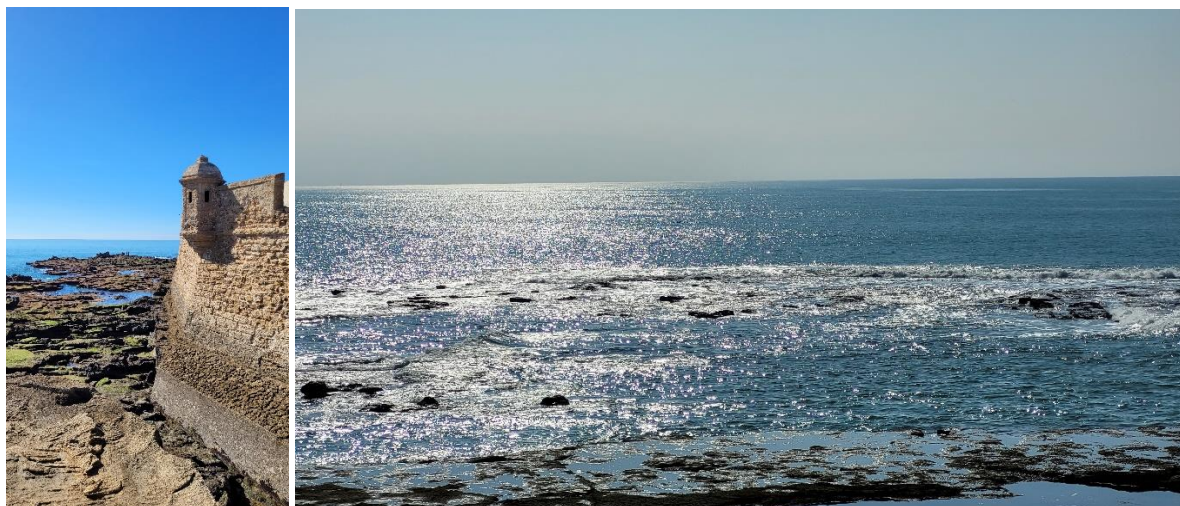
Το βράδυ, τρώμε νόστιμα τάπας στο εστιατόριο La Marmita. Τηλεφωνώ στον Cristóbal και συμφωνούμε να συναντηθούμε στη Σεβίλλη την επόμενη εβδομάδα. Υπόσχεται να μεταφέρει τα νέα στην Amparo. Το κάνει, δύο ώρες πριν από τη συνάντησή μας, όπως μαθαίνουμε αργότερα από την Amparo. Επισκεπτόμαστε ένα μπαρ κοντά στον καθεδρικό ναό και στη συνέχεια θέλουμε να περπατήσουμε μέχρι το σπίτι, αλλά υπάρχει ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο: το Rincón de los Canallas. Συναντάμε Gaditanos που είναι ήδη πολύ χαρούμενοι και συζητούμε για τα πιο σημαντικά θέματα του σύμπαντος. Για παράδειγμα, ότι δε γίνεται να πεις "coger un taxi" στο Μεξικό γιατί δε σημαίνει "παίρνω ταξί" αλλά "γαμώ ταξί". Λόγω της απρόβλεπτα μεγάλης κατανάλωσης αλκοόλ, δεν θυμήθηκα όλες τις σοφίες της νέας μας φίλης Ena και του συζύγου της, του χορευτή, αλλά θυμήθηκα ολόκληρη τη συμπεριφορά τους! Όταν επιτέλους παίρνουμε το δρόμο για το σπίτι, σηκωνόμαστε και ταλαντευόμαστε σε μια μικρή φιδίσια γραμμή προς την εξώπορτα του σπιτιού μας, η Ena μου δίνει δύο αποχαιρετιστήρια φιλιά και ο χορευτής μου λέει να φύγω επιτέλους. Υπογραμμίζει τις λέξεις του φωνάζοντας "άντε, άντε, μέσα στο σπίτι".

Ο Γιώργος καπνίζει ένα πούρο γενεθλίων στη βεράντα μας και γίνεται πολύ αργά! Τα πούρα μπορούν πραγματικά να διαρκέσουν πολύ!

17.11. Περπατάμε στην παλιά πόλη μέχρι την αγορά, όπου αγοράζουμεμανταρίνια που θα εμπλουτίζουν το πρωινό μας γιαούρτι από εδώ και στο εξής. Φτάνουμε στην παραλία La Caleta και περπατάμε πάνω από την προβλήτα μέχρι το Castillo San Sebastián. Βλέπουμε γλάρους, ανθρώπους να κολυμπούν, να παίζουν με τα σκυλιά τους, να ξαπλώνουν στον ήλιο ή απλά να κάνουν μια βόλτα όπως εμείς. Και η θάλασσα γυαλίζει, είναι τόσο ειδυλλιακή!

Το απόγευμα, ετοιμάζουμε σάντουιτς και καθόμαστε στη βεράντα. Παρακολουθούμε τον πύργο του ρολογιού του καθεδρικού ναού και χαιρόμαστε κάθε φορά που οι επισκέπτες τρομάζουν όταν οι καμπάνες αρχίζουν ξαφνικά να χτυπούν ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους.

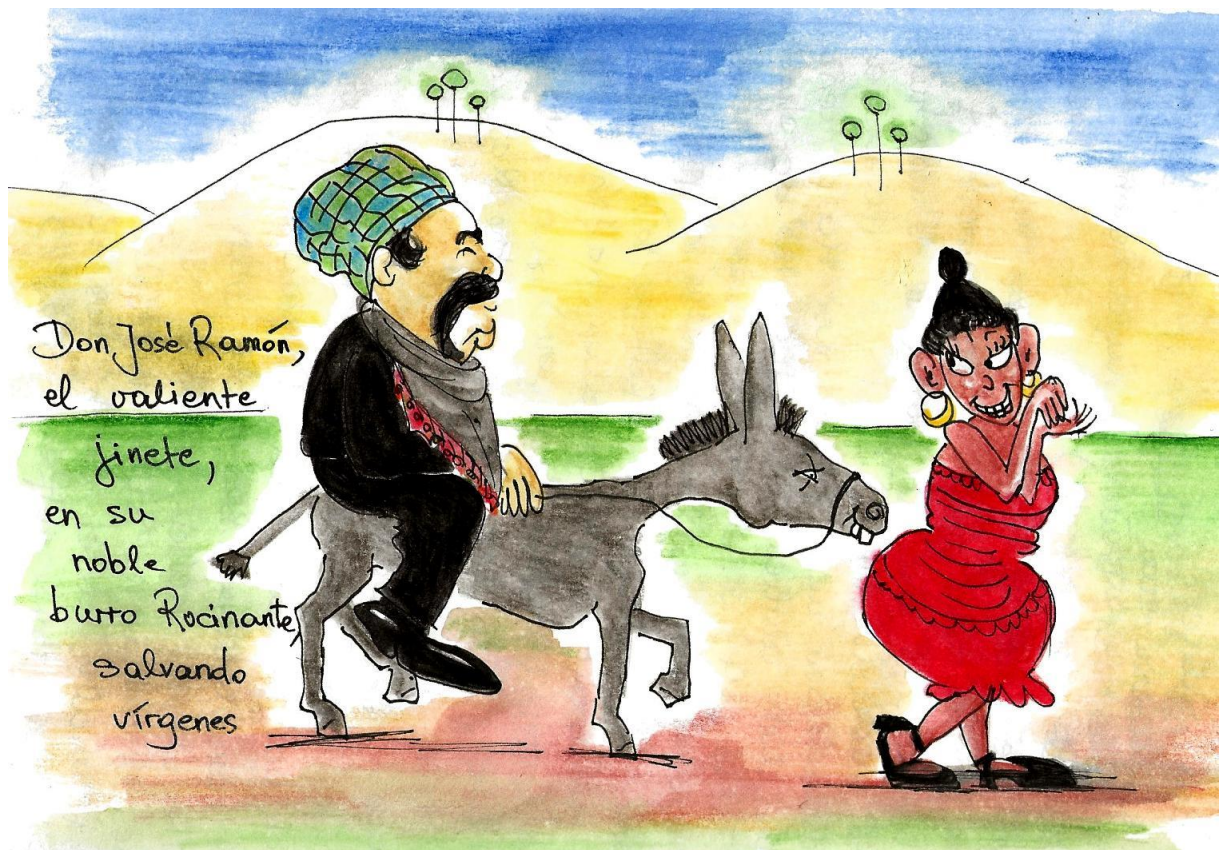
Το βράδυ, πηγαίνουμε στο εστιατόριο Aljibe Gaditano, το οποίο διαθέτει ένα γιγαντιαίο μενού τάπας και έναν επιμελή, πρόθυμο και βιαστικό σερβιτόρο. Διαλέγουμε 5 τάπας (ρολά γεμιστά σολομού, φασιανό, χοιρινά φιλέτα, πατέ

συκώτι κοτόπουλου και πατέ ελαφιού) και χαιρόμαστε με κάποιες "επιτυχημένες" μεταφράσεις στον κατάλογο: bricks rellenos = γεμιστά τούβλα, arroz con solomillo = ρύζι με έξτρα μήκος, arroz con carne de pato = ρύζι από πάπια. Πώς φτιάχνεται ρύζι από πάπια; Για "επιδόρπιο", ο Γιώργος πίνει ένα σέρι και εγώ επιλέγω ένα Rioja Tempranillo, το οποίο είναι "λίγο" δροσερό, σχηματίζεται πάγος στο ποτήρι μου.

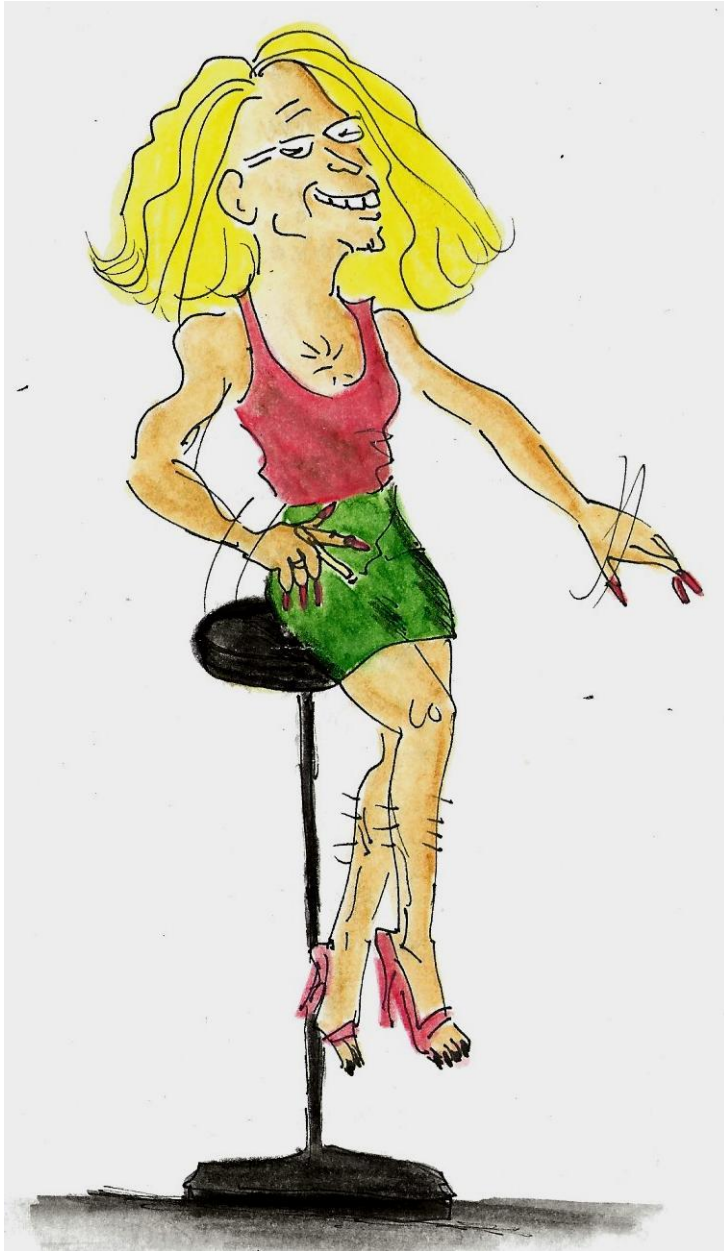

Στο δρόμο για το σπίτι, πέφτουμε πάνω στο μπαρ Rincón de los Canallas εντελώς τυχαία, και περνάμε μερικές ώρες εκεί. Γινόμαστε φίλοι με τους ιδιοκτήτες Carmen και Moncho και τον σκύλο τους Τίο, γνωστό και ως Golfo (= πονηρός) λόγω των βραδινών του γύρων. Η Carmen μου λέει ότι το πραγματικό όνομα του Moncho είναι José Ramón. Δεν του αρέσει αυτό το όνομα και δεν πρέπει να του πω ότι μου το αποκάλυψε. Χοσέ Ραμόν, αυτό το όνομα ταιριάζει μόνο σε ήρωες τηλενουβέλας, παρατηρεί κοροϊδευτικά και έχω ήδη κινηματογράφο στο κεφάλι μου. "Ένας γενναίος ήρωας πάνω σε ένα ευγενές άλογο που σώζει παρθένες", συλλογίζομαι. "Ειδικά παρθένες", φωνάζει η Κάρμεν και σκάει από τα γέλια.

Αργότερα μας εξηγεί ότι το "canallas" δεν είναι αρνητικός όρος, αλλά σημαίνει "έξυπνος, προσανατολισμένος στη λύση, ζεστός, έξυπνος, μεγαλόκαρδος και λίγο τρελός". Αυτό ταιριάζει, γιατί μας αρέσουν οι τρελοί, οι "κανονικοί" άνθρωποι είναι άχαροι. Επισφραγίζουμε τη νέα μας φιλία με φιλάκια και στρέφουμε την προσοχή μας ξανά σε ό,τι συμβαίνει στην μπαράκι. Σε ένα τραπέζι λίγο πιο μακριά, παρατηρούμε μια ξανθιά με μίνι φούστα που μεθάει μόνη της και που και που μας φωνάζει "γειά μας". Τη λυπόμαστε, πρέπει να είναι μόνη και να ψάχνει για παρέα. Καθώς μας προσπερνάει με τα ψηλοτάκουνα τακούνια της και μας φωνάζει ότι πρέπει να ξαναπάει στην τουαλέτα γιατί "η μπύρα περνάει τόσο γρήγορα", έχουμε την κρυφή υποψία ότι μπορεί τελικά να είναι ένας ΗΕ. Όταν επιστρέφει, τον προσκαλούμε να καθίσει μαζί μας για να μην χρειάζεται να φωνάζουμε κάθε φορά που θέλουμε να μιλήσουμε. Είναι Δανός και το όνομά του είναι Κεντ, μας λέει. Η μητέρα του πρέπει να ήταν μαστουρωμένη όταν διάλεγε αυτό το όνομα, υποθέτει και σκάει απ' τα γέλια. Ζει και εργάζεται στο Λονδίνο, είναι γκέι (ΤΙ;;;) και ο φίλος του είναι Έλληνας από την Αθήνα. Αυτό είναι το σύνθημα για να ξεκινήσει μια μακροσκελή συζήτηση για τα διεφθαρμένα συστήματα. Ελπίζουμε να μας επισκεφτεί κάποια μέρα στη Βιέννη, γιατί μας αρέσει η ιδέα να διευρύνουμε τον κύκλο των φίλων μας και με τρελούς, ετοιμόλογους χαρακτήρες.

18.11. Κάνουμε ένα γύρο με τουριστικό λεωφορείο και στη συνέχεια μια βόλτα στην πόλη, όπου ασεβείς γλάροι κάθονται στο κεφάλι του αγάλματος του Segismundo Moret. Δεν αρκούνται βέβαια στο να κάθονται, αλλά γελούν και βρώμικα και χέζουν πάνω του. Μοιράζεται αυτή τη μοίρα με όλα τα άλλα αγάλματα διασημοτήτων στην πόλη. Βλέπουμε το λιμάνι με τα τεράστια κρουαζιερόπλοια (μέχρι και 5 υπερωκεάνια μπορούν να αγκυροβολήσουν εδώ ταυτόχρονα), τον καθεδρικό ναό, τα φρούρια, την απέραντη παραλία, όμορφα παλιά κτίρια, πάρκα με εξωτικά ζώα και φυτά, παραλιακούς περιπάτους, την παλιά φυλακή και το ιστορικό κτίριο του τελωνείου.

Το απόγευμα, πηγαίνουμε στο σουπερμάρκετ μας και συναντάμε τον πιο ιδιότυπο χαρακτήρα της γειτονιάς Ρόρυλο παρέα με έναν ψηλό, αδύνατο, κακόκεφο κακομοίρη. Συνομιλεί ζωηρά με όλους τους υπαλλήλους, μερικοί παίρνουν ακόμα και φιλάκια, επιλέγει τα προϊόντα φωνάζοντας "επίθεση", ψάχνει με χάρη το πορτοφόλι του σε μια ροζ πλαστική τσάντα με μοτίβα γάτας, ή για να είμαστε πιο ακριβείς, πρώτα σπάει τον καρπό του και μετά βυθίζει το τεράστιο χέρι του στην τσάντα. Αισθανόμαστε πολύ, πολύ κοντοί δίπλα του!

Μετά το δείπνο (τόνος σε σάλτσα αμυγδάλου, ζυμαρικά με ζαμπόν σε σάλτσα πορτοκαλιού, τάρτα με κατσικίσιο τυρί και μαρμελάδα σύκου, μιάμμμ), επισκεπτόμαστε τους Canallas και κερδίζω την καρδιά και το στομάχι του σκύλου Τίο δίνοντάς του μερικές λιχουδιές για σκύλους από την τσάντα μου. Αργότερα, πηγαίνει βόλτα μέχρι που ο Moncho δέχεται ένα τηλεφώνημα: ο Τίο βολεύεται στο εστιατόριο La Malagueña και τρώει εκεί αρνί. Ο Moncho τον μαζεύει και αμέσως στρέφει την προσοχή του πάλι σε μένα. Μπορεί να υπάρχουν ακόμα τέτοιες λιχουδιές... Είναι ευέλικτος σκύλος, μπράβο του.

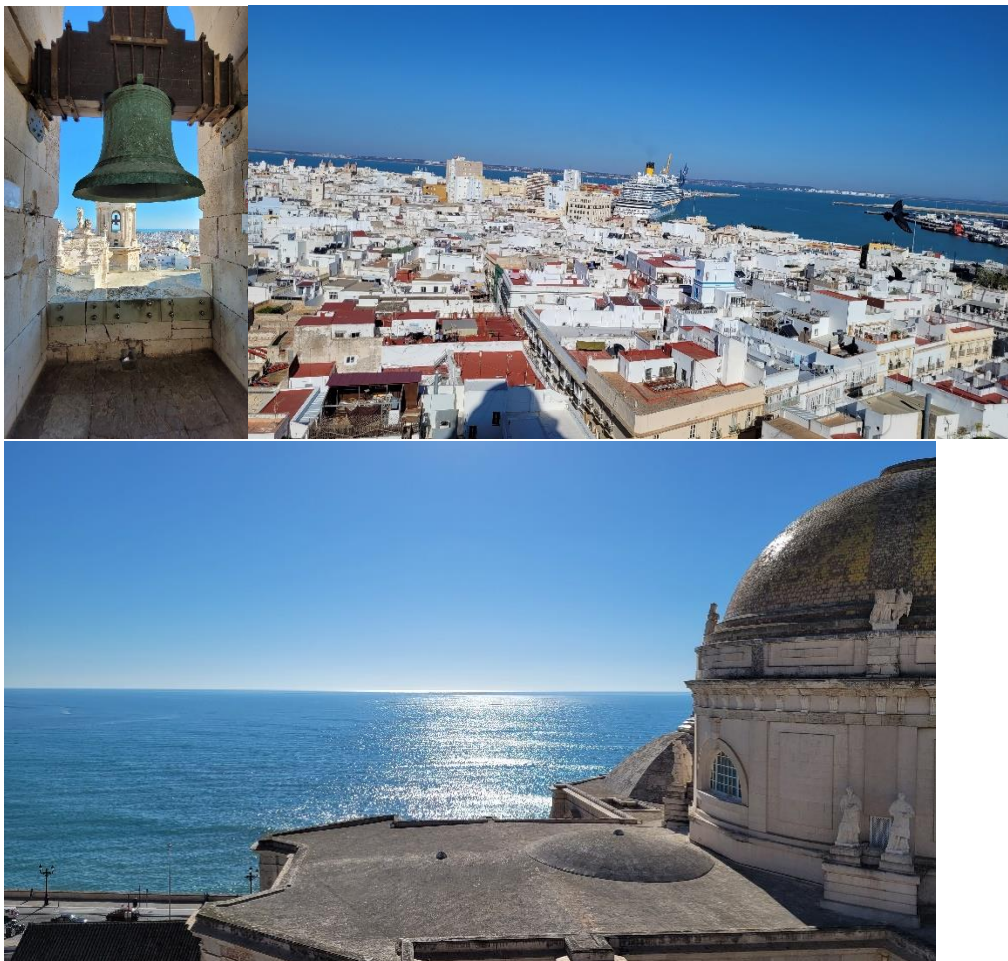
19.11. Ξενάγηση της πόλης με τον ξεναγό Ράφα. Πρώτα πάμε στη γειτονιά μας, στο ιστορικό κέντρο El Róculo. Ο Ράφα μας δείχνει μια απλή εξώπορτα και μας ζητάει να μπούμε μέσα γιατί μέσα υπάρχει ένα θέατρο. Μάλλον είναι ένα μικρό θέατρο για το πολύ 50 άτομα, σκεφτόμαστε. Αν πούμε στο ταμείο από ποια χώρα προερχόμαστε, δεν θα χρειαστεί να πληρώσουμε είσοδο, μας λέει. Και τότε μένουμε με το στόμα ανοιχτό, γιατί επισκεπτόμαστε ένα από τα μεγαλύτερα ρωμαϊκά θέατρα στην Ιβηρική Χερσόνησο, το Theatrum Balbi, με χώρο για τουλάχιστον 10.000 θεατές.

Το τείχος της πόλης, πολλά σπίτια και ακόμη και ο καθεδρικός ναός είναι κατασκευασμένα από πορώδη πέτρα στρειδιών. Στον καθεδρικό ναό, όπου έχουν κρεμαστεί δίχτυα για να μην πέσει στα κεφάλια των επισκεπτών τίποτα από το ερειπωμένο ταβάνι, συνειδητοποιούμε πόσο πολύ η υγρασία της θάλασσας επηρεάζει αυτό το υλικό.

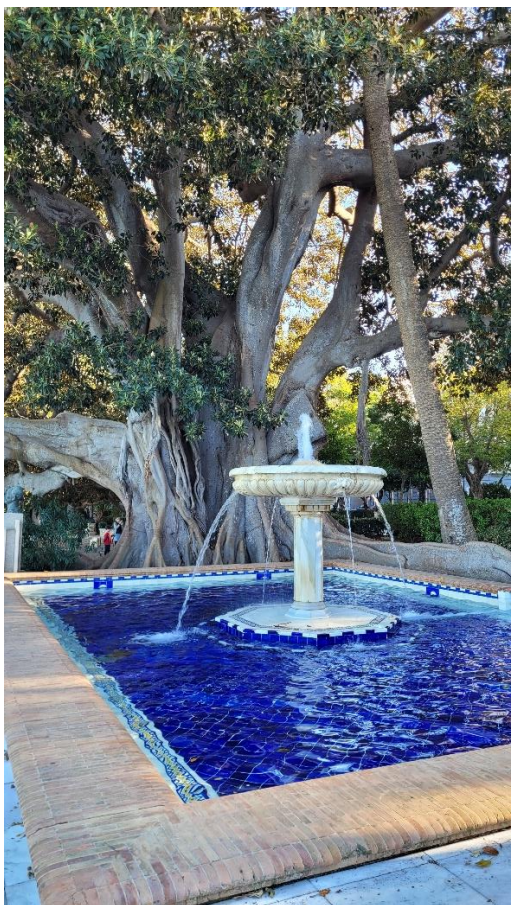
Ανεβαίνουμε στον πύργο του καθεδρικού ναού και, όπως όλοι οι επισκέπτες, τρομάζουμε από το ξαφνικό χτύπημα των καμπανών. Μας αποζημιώνει όμως η υπέροχη θέα, προ πάντων αυτή που είναι ίσως το μεγαλύτερο αξιοθέατο, δηλαδή η βεράντα μας. 😊

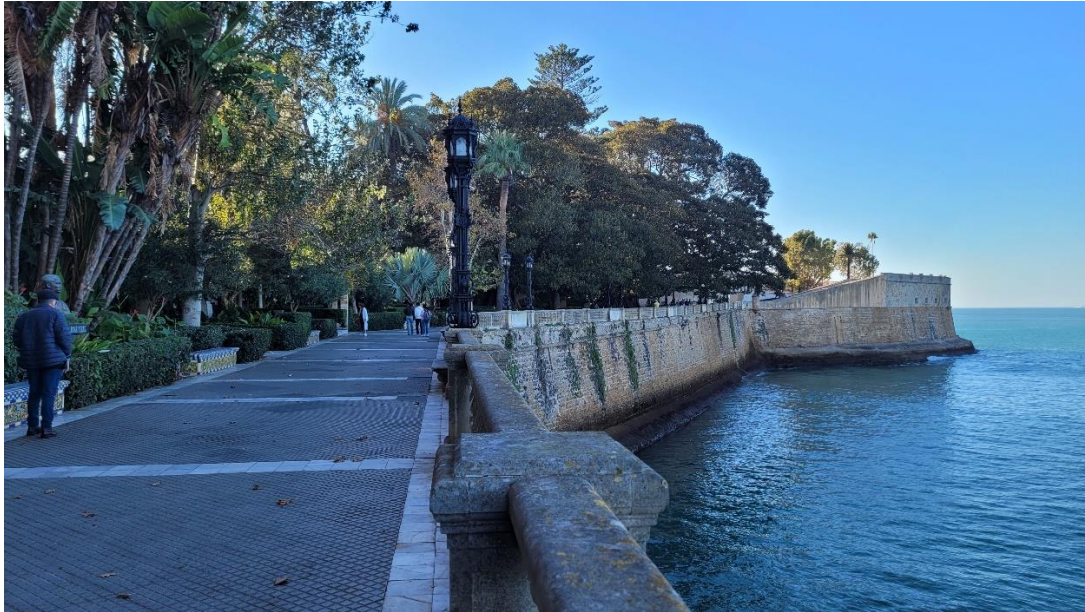

Φαίνεται να μας περιμένει.

Ακόμα δεν έχουμε χορτάσει από τα αξιοθέατα και περπατάμε μέχρι το Parque Genovés και τον παραλιακό δρόμο Paseo Santa Bárbara. Μας εντυπωσιάζουν ιδιαίτερα τα τεράστια δέντρα.

Μετά από μια μπύρα και μερικά τάπας, παίρνουμε έναν υπνάκο για να γεμίσουμε τις μπαταρίες μας για το δείπνο.

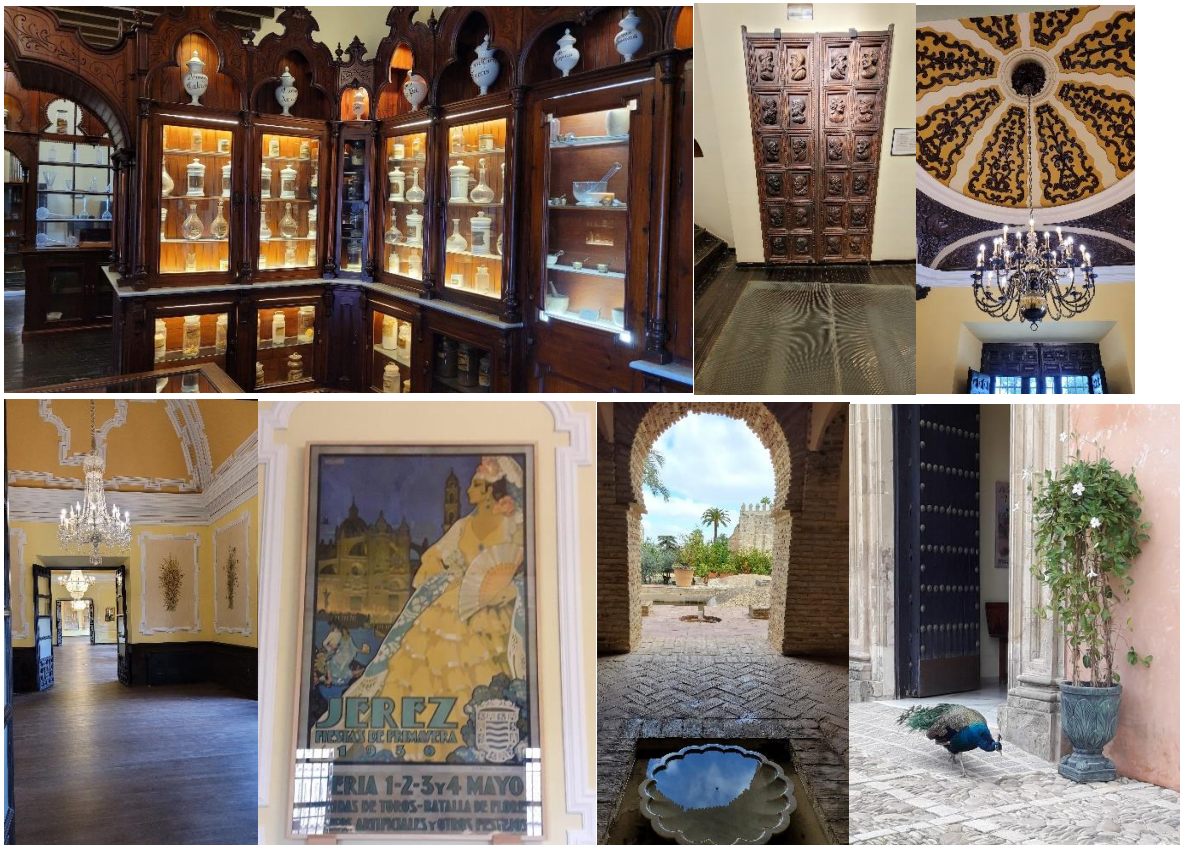
Μετά το δείπνο στην Taberna del Volapié (soldaditos - τηγανητά sticks μπακαλιάρου, batatas bravas - πατάτες με πικάντικη σάλτσα ντομάτας, διάφορες κροκέτες με 2 σάλτσες), πηγαίνουμε στην Cervecería La Barra, όπου συνήθως μόνο με πολλή τύχη βρίσκουμε μια θέση. Αλλά σήμερα το μπαρ γεμίζει μόνο μετά τις 10 το βράδυ, κάτι που είναι περίεργο. Μήπως έχει να κάνει με τον ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ Ισπανίας και Γεωργίας, ο οποίος έληξε 3:1 υπέρ της Ισπανίας στις 10 μ.μ.; Μάλλον! 😊

20.11. Ρωτάμε στο γραφείο τουριστικών πληροφοριών για εκδρομές στη γύρω περιοχή και εντυπωσιαζόμαστε από τις φανταστικές τιμές που μας αναφέρουν. Μια εκδρομή στη Χερέθ με ξενάγηση στην πόλη κοστίζει 90 ευρώ το άτομο, ένας τετράωρος περίπατος στην πόλη του Κάντιθ 200 ευρώ το άτομο. Κάτι θα κάνουμε μόνοι μας αύριο... Σήμερα γυρίζουμε στην πόλη και περνάμε το απόγευμα στη βεράντα μας. Το βράδυ επισκεπτόμαστε το εστιατόριο Mesón Cumbres Mayores που μας πρότειναν φίλοι. Είναι πραγματικά πολύς δρόμος για να φτάσουμε εκεί, αλλά αν το εστιατόριο μας το έχουν προτείνει έτσι, τότε πρέπει να το δεχτούμε. Ένας χοντρός σερβιτόρος μας ρωτά ευγενικά τι θέλουμε και επιλέγουμε μερικά τάπας. Όταν μας φέρνει δύο βρώμικα πιάτα, χάνουμε ξαφνικά την όρεξή μας. Τρώμε τα τάπας από τα μπολ σερβιρίσματος και σύντομα φεύγουμε. Συναντάμε τον Kent στο μπαρ La Barra, ο οποίος έχει ακόμα το σημείωμα με τον αριθμό του τηλεφώνου μου και μου το δείχνει με ενθουσιασμό. Είμαι λιγάκι συγκινημένη!

21.11. Παίρνουμε το τρένο για τη Χερέθ ντε λα Φροντέρα. 8 ευρώ αντί για 90, καλύτερα έτσι. Αν ο σιδηροδρομικός σταθμός είναι τόσο όμορφος, πώς θα είναι τότε η πόλη;

Επισκεπτόμαστε το καλοδιατηρημένο Αλκαζάρ με τους ατελείωτους διαδρόμους των δωματίων, τα όμορφα ξύλινα έπιπλα, ένα παλιό φαρμακείο, αραβικά λουτρά, ένα ελαιοτριβείο, παλιές αφίσες ταυρομαχιών και φλαμένκο και, φυσικά, πύργους από τους οποίους έχει υπέροχη θέα της πόλης.

Επισκεπτόμαστε τον καθεδρικό ναό, θαυμάζουμε τις γιγαντιαίες bodegas sherry, γελάμε στα σοκάκια για αγάλματα απελπισμένων χορευτριών φλαμένκο και ένα ηρωικό μνημείο του δικτάτορα Πρίμο ντε Ριβέρα με άσχημα δελφίνια, αγγέλους, στρατηγούς και περιστέρια που του χέζουν στο κεφάλι.

Μετά από λίγες ώρες, επιστρέφουμε στο σταθμό και βλέπουμε ότι το τρένο φεύγει σε 5 λεπτά. Ρωτάω πού μπορούμε να επικυρώσουμε τα εισιτήρια που αγοράσαμε στο Κάντιθ και μας στέλνουν στην πλατφόρμα 2. Ωστόσο, το τρένο αναχωρεί από την πλατφόρμα 4, όπου απλά δεν υπάρχει μηχανήμα επικύρωσης εισιτηρίων. Έτσι τρέχουμε στις σκάλες, ανεβαίνουμε, κατεβαίνουμε ξανά, ανεβαίνουμε ξανά και καταλήγουμε ασθμαίνοντας στην πλατφόρμα 4, όπου ο Γιώργος ανακαλύπτει ότι υπάρχει επίσης τρένο για το Κάντιθ στην πλατφόρμα 2 την ίδια ώρα. Οπότε κατεβαίνουμε ξανά και ανεβαίνουμε ξανά, αλλά δεν μπορούμε να περάσουμε από την μπάρα επειδή το εισιτήριο μπορεί να επικυρωθεί μόνο μία φορά. Οπότε κατεβαίνουμε ξανά και ανεβαίνουμε στην πλατφόρμα 4, όπου το τρένο μόλις φτάνει. Ανεβαίνουμε και συνειδητοποιούμε ότι προλάβουμε το τρένο εξπρές- στην πλατφόρμα 2 θα ήταν το αργό τρένο. Έτσι, ολοκληρώσαμε ένα τέλειο πρόγραμμα γυμναστικής και επιστρέψαμε στο Κάντιθ ακόμη πιο γρήγορα. Αυτό μας βολεύει.

Μετά από μια μπίρα στη La Barra και μια μεγάλη σιέστα, πηγαίνουμε στο εστιατόριο Aljibe Gaditano, όπου τρώμε τα καλύτερα τάπας ολόκληρων των διακοπών μας και διαβάζουμε τις πιο αστείες μεταφράσεις. "Sea bass (λαβράκι) al horno" = "βραχνό ψάρι στο φούρνο". Υπέροχα! Ίσως εμπνευσμένο από έναν βραχνό μπασίστα.

22.11. Περπατάμε μέχρι την Plaza de Mina, όπου θαυμάζουμε και άλλα γιγαντιαία δέντρα και δεν μπορούμε να τα χορτάσουμε.

Στη συνέχεια ψάχνουμε στο Corte Inglés για αναμνηστικά για τους φίλους μας και ... βρίσκουμε αυτό που ψάχνουμε.

Το βράδυ, ετοιμάζουμε τις βαλίτσες μας για το ταξίδι της επιστροφής στη Σεβίλλη και βγαίνουμε για δείπνο στο La Malagueña. Ο Τίο μας είχε ήδη "προτείνει" το συγκεκριμένο εστιατόριο πριν από λίγες ημέρες και δεν απογοητευτήκαμε. Είναι μικρό, οικογενειακό και έχει απλά και πολύ αυθεντικά πιάτα.

Όταν θέλουμε να γυρίσουμε σπίτι, για άλλη μια φορά δεν καταφέρνουμε να προσπεράσουμε το μπαρ Rincón de los Canallas. Στην πραγματικότητα κάνουν ανακαίνιση και είναι ανοιχτά μόνο για 2 ώρες για χάρη μας, επειδή φεύγουμε αύριο. Το πιστεύουμε αυτό, φυσικά 😊, και προς μεγάλη μου χαρά και του Τίο βρίσκω στην τσάντα μου 2 μπισκότα για σκύλο, τα οποία τρώει με ευχαρίστηση.

23.11. Αφού φτάνουμε στη Σεβίλλη, πηγαίνουμε στη βεράντα του ξενοδοχείου Palace Alcázar και απολαμβάνουμε τον ήλιο.

Το βράδυ, συναντιόμαστε με την Amparo και τον Cristóbal στο Casa Román. Η Amparo έμαθε μόλις σήμερα το απόγευμα ότι είχαμε ήδη μιλήσει με τον Cristóbal στο τηλέφωνο την περασμένη εβδομάδα και κανονίσαμε τη σημερινή μας συνάντηση. Φαίνεται ότι ο Cristóbal δεν είναι ιδιαίτερα ομιλητικός. Η Amparo επιβεβαιώνει στη συνέχεια: "Δεν μιλάμε καθόλου μεταξύ μας". Απολαμβάνουμε τις λιχουδιές: jamón ibérico, καυτές, τραγανές boquerones (γαύρος) και runtillitas (μικρό καλαμάρι), ψητές μελιυζάνες με salmorejo (κρύα ντοματόσουπα), μια απόλαυση!

Στη συνέχεια, οι δυο τους έχουν την ιδέα να πάμε στην ταράτσα του ξενοδοχείου Querencia de Sevilla, από όπου έχουμε μια υπέροχη θέα στη Giralda. Με ένα τζιν τόνικ, τι απόλαυση!

Αύριο το βράδυ η Amparo θέλει να μαγειρέψει για μας, θα πρέπει να φτάσουμε γύρω στις 8μμ, αλλά δεν μας δίνουν διεύθυνση...

24.11. Το απόγευμα συναντάμε την Cristina στη βεράντα "μας". Αυτή τη φορά ανταλλάσσουμε θέσεις για να ψήσουμε την πλευρά του προσώπου που δε ψήσαμε χθες. Η Cristina μας δίνει μια μικρή φωτογραφία της Giralda, η οποία τώρα κρέμεται στο σπίτι μας δίπλα σε εκείνη του πύργου του ρολογιού του Graz, ρομαντικό!

Ο Cristóbal μου στέλνει έναν χάρτη της πόλης με λειτουργία αναζήτησης διαδρομής στο κινητό μου. Φαίνεται μια φωτογραφία του και μερικοί δρόμοι γύρω, ένας από αυτούς θα είναι ο σωστός. Του ζητώ να μου πει τον αριθμό του σπιτιού, αν δεν είναι πρόβλημα. Το παίρνουμε, είναι το νούμερο 6, αλλά ακόμα δεν έχουμε το όνομα του δρόμου. Θα μπορούσε να είναι η οδός Camilo José Cela ή η οδός Barrau. Ο Γιώργος διαλέγει την οδό Barrau και ξεκινάμε. Όταν φτάνουμε στην οδό Barrau 6, τηλεφωνώ στον Cristóbal με τα καλά νέα ότι είμαστε ήδη εκεί. Δεν μπορούμε να χτυπήσουμε το κουδούνι, γιατί δεν μας

έχει πει το επώνυμό του. Ρωτάει τι κάνουμε εκεί, αφού μένει στην οδό Camilo José Cela. Ξεκινάμε λοιπόν ξανά και μετά από λίγο έρχεται να μας συναντήσει και μας πηγαίνει στον προορισμό μας. Η Amparo έχει μαγειρέψει ένα υπέροχο γεύμα: salmorejo, ζαμπόν, πρόβειο τυρί, tortíγια, χοιρινά φιλέτα, ένα όνειρο, τα πάντα. Για επιδόρπιο έχουμε ελληνικό γιαούρτι με μέλι. Γνωρίζουμε τα παιδιά τους Χάιμε και Μαριάννα. Ο Χάιμε είναι ένας πολύ καλός νέος, αλλά η Μαριάννα... Η Αμπάρο και ο Κριστόμπαλ πρέπει να περιμένουν μέχρι να φύγει για να καπνίσουν κρυφά στο παράθυρο. Παλιά γινόταν το αντίθετο, θυμάμαι, όταν τα παιδιά κάπνιζαν κρυφά. Αποκαλούν τη Μαριάννα τέρας και την αστυνομία του σπιτιού, εντυπωσιαζόμαστε. Η Αμπάρο μας δίνει ένα μαντήλι της Μπέτις Σεβίλλης επειδή της είπαμε χθες ότι ο Διαμαντής ήθελε ένα μπλουζάκι της Μέτις. Μπλουζάκι δεν είχε, αλλά το μαντήλι. Το βρίσκουμε ιδιαίτερα γλυκό που το θυμήθηκε αυτό.

Στο δρόμο για το σπίτι, σταματάμε στο Casa Román και πίνουμε μια αποχαιρετιστήρια μπύρα. Το να καθόμαστε έξω τα μεσάνυχτα είναι κάτι που θα μας λείπει πολύ!

25.11. Ένας ιδιαίτερα συμπαθητικός και αστείος ταξιτζής μας πηγαίνει στο αεροδρόμιο, και αφού έχουμε συζητήσει όλα τα σημαντικά θέματα του κόσμου, γινόμαστε σχεδόν φίλοι.

Ευτυχώς, αγαπημένοι φίλοι μας περιμένουν και στη Βιέννη, οπότε η επιστροφή στην γκρίζα υγρασία δεν είναι και τόσο δύσκολη!

Ήταν υπέροχα! Θα επιστρέψουμε!